

בבית המשפט המחוזי

ת"א 13-04-35742

ב מ ח ו ז מ ר כ ז

קבוע לדיון קדם משפט ביום 7.1.2014 בשעה 8:30

בפני כב' השופטת הדס עובדיה

בעניין:

ערן בראור

ע"י ב"כ עוה"ד ש. הורוביץ ושות'

מרח' אחד העם 31, תל-אביב 65202
טל': 03-5670700 ; פקס': 03-5660974 (הנתבע)

המבקש

- נגד -

וולטר צבי סוריאנו

ע"י ב"כ עוה"ד אילן בומבך ו/או יריב
רונן ו/או מירי בומבך ו/או שמוליק
ספיר ו/או מיטל פרי ו/או רם פרייס
סיטון ו/או גיל גרוסמן ו/או מיכאל ניצן
מרח' ויצמן 2, בית אמות השקעות

(קומה 14), תל-אביב – יפו, 64239
טל': 03-6932090, פקס': 03-6932091 (התובע)

המשיב

תשובה לבקשה לסילוק התביעה על הסף ולחלופין לעיכוב

ההליכים בה

המשיב, התובע בתיק שבכותרת, מתכבד להשיב לבקשה לסילוק התביעה על הסף ולחלופין לעיכוב ההליכים בה (להלן: "הבקשה"). המשיב יטען כי דין הבקשה להידחות. ההדגשות בכתב טענות זה הן שלנו, אא"כ נאמר אחרת.

ואלה נימוקי התשובה:

הבקשה הוגשה בחוסר תום לב

1. המבקש הינו אזרח ותושב ישראל, דובר עברית כשפת אם, בעל רישיון עריכת דין ישראלי (כעולה מבקשתו הוא), המכיר את חוקי המדינה ומכלל בחינה אפשרית נוח לו להתדיין בישראל יותר מבכל מקום אחר, לרבות אנגליה.
2. במשך כל בקשת הסילוק הארוכה ורבת הטיעונים, המבקש אינו מעלה אף טענה מדוע לא נוח לו להתדיין בישראל. במקביל, אף שהמבקש מצביע על אנגליה כמקום השיפוט הראוי, גם שם הוא אינו מביע הסכמה להידיין.
3. יתר על כן, למבקש אין שום קשר מיוחד לאנגליה ואין לו שום סיבה להעדיפה כמקום ההתדיינות.
4. נוסף על כך, כל העדים הפוטנציאליים (למעט ראס דילאון, שגם הוא מזדמן תכופות לישראל, שכן ילדיו שם), לרבות הגב' רות פראסול, מצויים בארץ באופן קבוע (ראה פירוט להלן).
5. זאת ועוד: בניגוד לאמור בבקשה, גם הפרויקט עצמו כלל לא נגע לאנגליה. דובר בשירות למי שהיו אזרחי ארה"ב (רות פראסול וראס דילאון), ביחס להתפתחויות שאירעו בארה"ב. למען הנוחות, כיוון שהמשיב והלקוחות הנ"ל שהו אז לעתים באנגליה, נערכו מדי פעם פגישות במסגרת הפרויקט באנגליה - כשם שנערכו כאלה בגיברלטר ובמקומות אחרים. עבודתו של המבקש נעשתה, ברובה, מישראל.
6. ניתן לשער, במידה הקרובה לוודאות, שלו אכן הייתה מוגשת תביעה באנגליה, היה המבקש מגיש שם בקשת סילוק, תוך שהיה טוען - והפעם בצדק, כפי שנראה - שהפורום הנאות הינו ישראל.
7. כלומר, ברור שכל טענות המבקש בבקשה זו הן סופיסטיקה צרופה, שתכליתה אחת: טרפוד חסר תום לב של ההליכים המשפטיים נגדו.
8. ככל שהמבקש מסתמך על תניית השיפוט שבהסכם הסודיות, הרי, אפילו נניח שכל ניתוחו לגביה הוא קושט אמרי אמת (ואין זה כך), מדובר בשימוש לרעה בזכות חוזית, שהוא ממופעי חוסר תום הלב המובהקים.
9. ככל שהמבקש מתבסס על טענת "פורום בלתי נאות", הוא אינו דק פורתא. וגם כאן, אף לו היה מדייק הייתה טענתו חסרת תום לב.
10. המבקש ובאי כוחו המלומדים, אינם מביאים ולו דוגמא אחת למקרה בו התקבלה בקשה בנסיבות כה חריגות, כבענייננו: מבקש שלו כל הסיבות להתדיין בישראל, ואף לא אחת להתדיין במקום אחר, ובכל זאת, בלי לנפק שום נימוק מדוע חפצו בכך, הוא עותר לסלק את התביעה מביהמ"ש שבישראל.
11. באופן תמוה, לאורך כל הבקשה, המבקש מסביר מדוע למשיב יהיה קשה לנהל תביעה בארץ. לפיכך, עולה בבירור, שבהגשת הבקשה, המבקש מעוניין אך ורק לטרפד את התביעה. בכך יש ניצול לרעה של הליכי המשפט.

12. כך, המבקש טוען, שהסכם הסודיות שנחתם בין הצדדים אינו הסכם "בין שווים", ושהמשיב הוא שעמד על הוספתה של תניית השיפוט הזר (סעיפים 25-26 לבקשה).

קרי: מקום השיפוט הוכתב לו על כרחו. לשון אחר: **לטענתו של המבקש עצמו, לא נוח לו להידיין באנגליה, אלא דווקא בישראל!**

13. כך, גם בסעיף 43 לבקשה, המבקש מתייחס לכך שהתובע ניהל את עסקיו באנגליה, וכן כי היה בעת חתימת ההסכם, ועודנו, תושב אנגליה. אלה שיקולים כבדי משקל, שיכול היה המשיב לשקול, אילו חפץ בכך.

14. גם בס' 3 לתצהירו כותב המבקש: "למיטב ידיעתי התובע ניהל את עסקיו באנגליה, היה תושב אנגליה בעת חתימת ההסכם (ולמיטב ידיעתי - עודנו תושב אנגליה), שהה (ולמיטב ידיעתי - עודנו שוהה) באנגליה מרבית זמנו"¹ - **אך אין מילה על זיקה שלו-הוא שלא-לארץ (אדרבא, נאמר: "אני אזרח ישראלי... (סרן במילי)."**²

15. כך, גם בסעיף 45 לבקשה, המבקש טוען כי "לאור אופי עסקיו של התובע", יש לפרש את תניית השיפוט באופן אקסקלוסיבי לאנגליה. לפיכך, טוען המבקש (בסעיף 46 לבקשה), כי "ברור שהצדדים (והתובע בפרט)" יבקשו למנוע סמכויות שיפוט זרות.

16. המבקש מוסיף וטוען (בסעיף 46 לבקשה), שמערכות הדינים וסדרי הדין של בתי המשפט הזרים, הינם בגדר "נעלם" לצדדים עצמם. אך, המבקש (כאמור בסעיף 1 לתצהירו), איננו "רק" אזרח ישראלי אלא אף עו"ד בעל רישיון ישראלי, הבקיא בדין הישראלי, ולכן, לכל היותר, הדין הישראלי הינו בגדר "נעלם" למשיב, אך ודאי שלא למבקש.

17. עיון בבקשה מגלה כי המבקש מעלה רק טענות מדוע **למשיב** יהיה קשה יותר לנהל הליך בישראל, ואף לא טענה אחת מדוע **הוא** מתנגד לנהל את ההליך בארץ. כיוון שכך, ברור שמדובר בטענה נפסדת, שמטרתה רק להכשיל את התביעה, ועדיף היה אלמלא נטענה.

18. העולה מן המקובץ, למבקש אין כל עילה מדוע ניהול ההליך בארץ יקשה עליו. לכן, לאורכה ולרוחבה של הבקשה, הפרוסה על פני 148 פסקאות ב-19 עמודים, לא נטענה, ולו טענה אחת, מדוע המבקש מעוניין לנהל את ההליכים שלא בארץ.

19. מעבר לכל הניתוחים המשפטיים שיבוצעו להלן, יש להפנים את העובדה ש**כל טענות הנתבע בבקשת הסילוק על הסף חסרות תו"ל, תוך ניצול לרעה של הליכי משפט.** ההתמודדות עימן לגופו של עניין, כמפורט להלן, נעשית מתוך תחושה חריפה של אי-נוחות, בשל עצם הצורך להתמודד עם סופיסטיקה עקרה.

20. למען הזהירות, נטען עתה לעיצומה של הבקשה.

¹ ס' 3 לתצהיר.

² ס' 1 לתצהיר.

תניית השיפוט

החלת עקרון תום הלב על השימוש בתניית השיפוט

21. גם במסגרת הניתוח של תניית השיפוט עצמה, יש להידרש תחילה לעניין תום הלב - הפעם ספציפית לגביה:

22. תניית השיפוט הזר, עליה מסתמך המבקש, מצויה בהסכם הסודיות.

23. אחד מעקרונות העל, החולשים על הסכם הסודיות, כעל כל חוזה, הוא עקרון תום הלב: "תום-הלב הקבוע בסעיף 39 לחוק החוזים (חלק כללי) (להלן - חוק החוזים) הוא עיקרון "מלכותי" (בג"ץ 1683/93 יבין פלסט בע"מ נ' בית הדין הארצי לעבודה בירושלים [53], בעמ' 708). הוא חל בגדריו של כל דין. "מצודתו פרושה... על כלל המערכת המשפטית בישראל" (ע"א 700/81 פז נ' פז [54], בעמ' 742). הוא מבטא עקרון התנהגות "לעניין פעולות משפטיות וחיובים שבכלל המערכת המשפטית בישראל" (ע"א 566/81 עמרני נ' בית הדין הרבני הגדול [55], בעמ' 10). עקרון תום-הלב אינו מוגבל לחוזים או לחיובים. זהו עקרון יסוד החולש על כל תחומי המשפט (ד"נ 7/81 פנידר, חברה להשקעות פתוח ובנין בע"מ נ' קסטרו [56], בעמ' 687).³

24. קיומו של עקרון-על כזה ממש ממחיש את חיוניותו במקרה כבמקרה דנן: הוא הכלי המשפטי, שבו על ביהמ"ש לעשות שימוש על מנת למנוע הידרדרות לדיון עקר, ולהגיע לתוצאה צודקת.

25. גם אם נניח, לצורך הדיון כרגע, שתניית השיפוט הזר תקפה וכל מה שנאמר עליה ע"י המבקש נכון, עמידתו עליה בנסיבות דנן, הינה "שימוש בזכות הנובעת מחוזה" באופן חסר תום לב, כמשמעו בס' 39 לחוק החוזים.

26. הלכה פסוקה היא כי דוקטרינה זו, של שימוש לרעה בזכות, ראויה להחלה על כל סוגי הזכויות⁴

התמודדות עם טענות המבקש בדבר תניית השיפוט

27. טענותיו של המבקש, בדבר קיומה של תניית שיפוט זר, השוללת, כביכול, את סמכותו של בית המשפט בארץ, מפליאות ממש (סעיף 31 לבקשה):

28. ראשית, ניתוח החוזה מלגו יוכיח, שאין ניתן לומר שתניית השיפוט שבו יש בה איזושהי הסכמה כאמור, ביחס לכל שנתבע כאן.

³ רע"א 6339/97, רוקר נ' סלומון (להלן: "סלומון"), ס' 2 מפסק הדין של כב' הנשיא דאז ברק.

⁴ שם, מתוך פסק הדין של השופט אנגלרד (המביא דברים אלה בהסכמה מפרופ' ויסמן). שם הוחל עקרון זה על דיני המקרקעין - למרות היעדרה של הוראה חוקית כזאת. זאת, מפני ש"היא ראויה להחלה על כל סוגי הזכויות", כפי שצוטט. קו"ח בהחלטה על עולם החוזים עצמו, בו נקבעה סטטוטורית.

29. שנית, גם בהנחה שקיימת תנייה שמשמעותה כנטען, אין בכוחו של חוזה כדי לשלול את סמכות השיפוט של בתי המשפט בארץ, המוענקת להם מכוח חוק⁵. אומנם בתי המשפט נוטים לכבד הסכמים בין הצדדים, אך זאת בהיעדר נסיבות מיוחדות המצדיקות סטייה מכך, אשר מתקיימות בענייננו, כפי שיוסבר בהמשך.
30. שלישית, טענה זו תמוהה עוד יותר, בהתחשב בכך שהיא מועלית על ידי המבקש, שדווקא לו, כאמור לעיל, כל האינטרסים לנהל את התביעה בארץ.
31. המבקש טוען שבלב התביעה עומד הסכם הסודיות (סעי' 51, 54 לבקשה), ולכן יש לסלק את התביעה כולה. טענה זו שגויה מכמה טעמים:
32. ראשית, התביעה מעלה מספר עילות, שרק אחת מהן (הפרת חוזה וגזל סוד מסחרי) מבוססת גם על הסכם הסודיות, שבו תניית השיפוט הזר.
33. גם עילה זו מבוססת על מקורות נוספים, שהם יחסי עו"ד-לקוח, ויחסי אמון מיוחדים בין הצדדים, ולא רק על הסכם הסודיות.
34. הקשר שהמבקש עושה בין עילות התביעה לבין הסכם הסודיות, מוציא את כתב התביעה מהקשרו באופן בוטה ביותר, כמפורט להלן:
35. המבקש טוען, בסעיף 55 לבקשה, שעילת "הפרת חוזה וגזל סוד מסחרי" בכתב התביעה מבוססת על הסכם הסודיות. למעשה, עילה זו מבוססת בעיקר על חוק עוולות מסחריות, התשנ"ט-1999 (סעיף 51 לכתב התביעה). כמו כן, עילה זו מבוססת גם על חובות האמון החלות על המבקש.
36. המבקש טוען, בסעיף 56 לבקשה, שגם עילת "גרם הפרת חוזה" בכתב התביעה, מבוססת על הסכם הסודיות. ברם, עילה זו כלל אינה מבוססת על הסכם הסודיות, אלא נובעת מכוח סעיף 62 לפקודת הנזיקין. קריאה פשוטה של כתב התביעה מלמדת שהציטוט שנעשה על ידי המבקש בסעיף 56 לבקשתו, מוציא את הדברים מהקשרם.
37. לבסוף המבקש מוסיף וטוען, בסעיף 57 לבקשה, שעילת "לשון הרע" מבוססת על הסכם הסודיות. טענה זו מגוחכת אף יותר מקודמותיה. שכן הסכם הסודיות, באופן טבעי, כלל אינו מתייחס להוצאת לשון הרע. הוצאת לשון הרע אסורה על פי חוק איסור לשון הרע, ומקור העילה הוא בהוראות החוק.
38. לפיכך, ברור כי טענתו של המבקש, כאילו כל עילות התביעה מבוססות על הסכם הסודיות, אינה עומדת במבחן המציאות.
39. זאת ועוד: בעוד שכשהנתבע רוצה להביא לסילוק התביעה על הסף מכח תניית השיפוט שבהסכם הסודיות, הוא מציג את הסכם הסודיות כחזות כל התביעה, שבהיעקרו תימוט, כאשר ברצונו לטעון לסילוק התביעה מכח ההליך התלוי ועומד באנגליה, הוא מציג את גרם הפרת החוזה ככל התביעה כולה וטוען שהכרעה לרעת התובע באנגליה היא שתמוטט את כל התביעה.

⁵ ד"ר יואל זוסמן, סדרי הדין האזרחי, הוצאת אמינון בע"מ, הוצאה שביעית, 1995, עמ' 41-42.

40. נראה שהמבקש עצמו מבין שתנייה, המצויה בהסכם סודיות גרידא, ושנאמר בה שהיא חלה עליו ("This undertaking"), ולא על כלל ההתקשרות, אינה יכולה להיות מובנת כחלה על כל הנושאים הרחבים המועלים בתביעה דנן. לפיכך הוא מנסה לטשטש את העובדה, שאותו "הסכם", כלשונו, המכיל את תניית השיפוט הזר, עליה הוא עט כמוצא שלל רב, אינו הסכם ההתקשרות בין הצדדים אלא הסכם סודיות: תחילה (מתחת לכותרת פרק א' בבקשה), מצוטטת התניה האמורה ומתחתיה - כתיאור מה שצוטט: "הסעיף האחרון להסכם בין הצדדים"; בס' 1-2 לבקשה, הסכם הסודיות מכונה בפשטות (אך לא בתום): "ההסכם". כך גם לאורך כל פרק ג' (ס' 21-28) ובפרק ג(3) (ס' 50-70). אחרי שקבע: "יסודה של התביעה כולה הוא בהסכם שנכרת בין הצדדים..." (ס' 60, ההדגשה במקור), הוא גם קובע: "ברור שהציפייה הסבירה של הצדדים בענייננו, בעת שכתרו את תניית השיפוט הייחודית, הייתה לדון במכלול... בכל עניין הנוגע לסכסוכים ביניהם" (ס' 69). לאחר שבאופן שיטתי הסכם הסודיות מכונה: "ההסכם", ויוצרים רושם כוזב שזהו הסכם ההתקשרות הכולל שבין הצדדים - רושם שגובה בפסיקה מטעה תואמת, שעניינה תניות שיפוט בהסכמים המסדירים את כלל היחסים בין צדדים (להלן) - אפשר לומר דבר הבל שכזה על "הציפייה הסבירה של הצדדים". אין פה אלא הטעייה של כב' ביהמ"ש.

41. גם בכתב ההגנה, הנתבע, בחוסר תו"ל מובהק, אפילו נמנע, מלקרוא להסכם בשמו: "הסכם סודיות" או אף לציין שזאת כל מהותו, אלא מכנהו בפשטות "הסכם" (ראה פרק ב' לכתב ההגנה). בס' 18 לכתב הגנתו הוא מגדיל לעשות ומודיע שיכנהו להבא: "ההסכם". מהדבק הדברים בס' זה והסמוכים אליו, ברור לגמרי שהנתבע מנסה ליצור את הרושם הכוזב כאילו מדובר בהסכם ההתקשרות שלו עם התובע, שהסדיר את כלל יחסיהם. חוסר תוה"ל, שבהסתרת היות החוזה הכולל את תניית השיפוט הזר הסכם סודיות, מגיע עד לרמה האבסורדית, שכשמוזכרת לבסוף (בס' 39) השבת חומרים סודיים, לא מובן כלל על מה מדובר. גם בס' 39 האמור לא מוזכר כלל הסכם סודיות.

42. המבקש טוען, שעילות נזיקיות, כגון פגיעה במוניטין וגרם הפרת חוזה, נשענות באופן ישיר על היחסים העסקיים-חוזיים בין הצדדים, ולכן יש ליישם את תניית השיפוט גם על עילות אלו (סעיפים 62-63 לבקשה). המבקש לומד זאת מתוך הלכת סנקרי, אך הוא מביא ציטוט חלקי מתוך פסק הדין, באופן המעוות את האמור בו.

43. בעניין סנקרי, תניית השיפוט חלה, באופן מפורש בהסכם, "על כל ההתקשרויות המשפטיות" של הצדדים (ס' 3 לפסק הדין). יתר על כן, מכלל הדברים הסיק ביהמ"ש שמדובר בתנייה שחלשה בבירור "על כל המערכת העסקית בין הצדדים" - מה שהוא אפילו כולל יותר מ"כל ההתקשרויות המשפטיות" (ס' 5). לפיכך, קבע בית המשפט, כי

גם בירור משפטי של עילות אחרות (נזיקין, פגיעה במוניטין, עשיית עושר וגרם הפרת חוזה) כפוף לתניה זו (ס' 8 לפסק הדין).

44. כיוון שהמבקש ציטט רק את הסיפא לס', נביא את הציטוט במלואו⁶: " **תניית**

השיפוט הזר היא אחת מתנאי ההתקשרות האחרים, תחת הכותרת 'תנאי

התקשרות כלליים'. נראה לי הביטוי 'כל התקשרות משפטית' – התקשרות המוכפפת, על-פי תניית השיפוט, לבית המשפט האוסטרי ולמשפט האוסטרי - רחב מאוד ומתייחס לכל ההתקשרויות שבין המפיץ והחברה ולא רק למשלוח אחד, זה או אחר. יש 'לתת לדיבור 'היחסים החוזיים' משמעות עסקית' (ע"א 112/83 בן דב נ' שטלגרובר-אוטו גרובר ושות' [1], בעמ' 196) זוהי המשמעות שיש לתת לביטוי 'כל ההתקשרויות המשפטיות' שהן אמירה בעלת משמעות רחבה. הטענה כי קיימות עילות לבר-חוזיות ושלגבי אלה אין להתייחס לתניית שיפוט, לאו טענה היא. 'אפילו תביעת הנזיקין שנדונה באותו עניין איננה 'לפי החוזה' היא קשורה עם החוזה באופן מספיק כדי להביאה בגדר סעיף השיפוט ...' (שם, בעמ' 196). עילות הנזיקין, הטענה לפגיעה במוניטין, עילת עשיית עושר ולא במשפט וגרם הפרת חוזה, נשענים כולם באופן ישיר על היחסים העסקיים-חוזיים בין הצדדים, ואין להם קיום עצמאי. לפיכך יש ליישם את הסעיף גם על עילות אלה." (עד כאן הציטוט).

45. שונה המצב בענייננו. **הסכם הסודיות אינו הסכם ההתקשרות של הצדדים, ובוודאי**

אינו מתיימר להסדיר את כל מערכת היחסים המשפטית והעסקית שביניהם. הוא

אינו קובע מהם השירותים שיינתנו, ומהי התמורה שתינתן תמורתם. כל שהסכם זה

קובע (כשמו - *Non-Disclosure and Confidentiality Undertaking*) הינו

התחייבות לשמירה על סודיות. זאת - ותו לא. וכך נקבע:

"This undertaking is made under and shall be construed in accordance with the laws of the United Kingdom, and shall be exclusively enforced in any court of competent jurisdiction in the UK."

46. **לשון הסעיף ברורה. היא מתייחסת ל"התחייבות זו" – הסכם הסודיות עצמו – ולא**

ל"כל ההתקשרויות המשפטיות שלנו", כמו בסנקרי. הניסיון לקחת קביעה שנאמרה

לגבי תניית שיפוט המסדירה, באופן המפורש ביותר, את כלל היחסים העסקיים בין

צדדים, ולהחילה על תניית שיפוט בתוך חוזה סודיות, אשר מתייחסת רק לאותו חוזה

סודיות, מחוסר תום לב.

47. כפי שנפרט עתה, גם יתר פסקי הדין המאוזכרים בעניין זה, שונים מהעניין שבפנינו,

בכך שתניית השיפוט שנדונה בהם, נקבעה בהסכם המסדיר את כל מערכת היחסים

המשפטית בין הצדדים.

⁶ ע"א 5666/94 סנקרי נ' Julius Blum G.M.B.H., פדי נ(4) 73 (1996); עמ' 5-4

48. בעניין **תדיראן**⁷ אין המדובר בתניית שיפוט זר, כי אם **בתניית בוררות**. המבקש לא הביא שום טענה לגזירה שווה, אלא פשוט הביא זאת כפסק דין רלוונטי.

49. חשוב יותר: **בתדיראן** נדונה בקשה לפסק דין הצהרתי, לפיו אין לבורר (שהצדדים כבר התדיינו אצלו מכח תניית הבוררות שבחווה) סמכות לדון בעילות נזיקיות. מדובר במקרה הפוך למקרה דנן: מה שנדון היה סמכותו של מי שהוסכם שידון ע"פ התנייה החוזית (הבורר), לדון גם בנזיקין. סמכות ביהמ"ש כלל לא נדונה. הבקשה נדחתה ע"מ לא לפצל את התביעה. מכך אין ניתן ללמוד שלביהמ"ש לא הייתה סמכות לדון בעילות הנזיקיות לו אלה היו מובאות לפתחו, ולא לפתח הבורר. ייתכן שאז - ממש כפי שהבורר מוסמך לדון גם בעוולות הנזיקיות מכח התנייה החוזית - יכול היה ביהמ"ש לגרור את הדיון בעילות החוזיות אחר הדיון בעוולות הנזיקיות. קרי: **העניין שם הוא אי-פיצול התביעה ולא דווקא הכרעה שרק הגוף שהוסכם בתנייה הוא זה שידון במכלול**. אם ניתן בכלל ללמוד גזירה שווה, זה מה שניתן ללמוד.

50. גם פרשת **עמיר**⁸ עוסקת בתניית בוררות ולא בתניית שיפוט. בנוסף, הדיון בביהמ"ש עוכב והתביעה לא סולקה. כל זאת, למרות שבפרשת עמיר - כמו ב"תדיראן" - הייתה תניית שיפוט כוללנית למדי ("כל הסכסוכים וחילוקי הדעות העלולים להתעורר כתוצאה מהחווה"⁹).

51. המבקש מאזכר גם את פרשת **ריכטר**¹⁰, אך גם פרשה זו לא תועיל לו. באותו עניין, ביהמ"ש דווקא **לא החיל** את תניית השיפוט, למעט לגבי סעד אחד מכמה (מינוי דירקטור)¹¹.

52. ויוטעם, למרות ששם נדונה תניית שיפוט בהסכם, שהוא "**בבחינת סיבה בלעדיה אין**" לסכסוך נשוא התביעה,¹² ולמרות שהתביעה נועדה להביא לקיצה את "**מערכת היחסים שנוצרה בין הצדדים מכוחו של ההסכם [הנ"ל, עם תניית השיפוט]**"¹³ החליט ביהמ"ש "**שאין לקבל את בקשת המחיקה או עיכוב הליכים בכל הנוגע לסעדים האחרים המתבקשים בתביעה, לבד מהסעד של מינוי דירקטור**".¹⁴ כל זאת

⁷ ע"א 721/86 V. Optische industries de oude delft בע"מ, מד(4) 259 (1990).

⁸ ע"א 20/70 "עמיר" חברה להספקה של התאחדות האיכרים בישראל בע"מ נ' מ.צ.ק. בע"מ, פסק דין כד(1) 692, 694 (1970).

⁹ שם, שם.

¹⁰ ת"א (מחוזי, י-ם) 3279/01 ריכטר נ' BSC,

¹¹ שם, סי' 33.

¹² שם, סי' 32.

¹³ שם, שם.

¹⁴ שם, סי' 33.

אע"פ שבין הצדדים כבר התנהל הליך משפטי בניו-יורק ושהחלטת ביהמ"ש עלולה הייתה לגרום לפיצול הדיון.¹⁵

53. בנוסף, שם טענו הנתבעים שמדובר במצב שבו "בכל ההסכמים אשר נחתמו בין הצדדים... סמכות השיפוט הייחודית בכל עניין הנובע מן ההסכם או הקשור אליו נתונה לבית המשפט הפדרלי בניו-יורק"¹⁶. גם עובדה זו לא גרמה לביהמ"ש לסלק את התביעה על הסף. כאן המבקש אפילו לא התיימר לטעון טענה דומה.

54. יותר מכך, בפסק הדין מצוטטת בהסכמה ההלכה, שמקום שבו העילה עצמאית ומנותקת מההסכם, אין להחיל את תניית השיפוט.¹⁷

55. הנה כי כן, עולה בבירור שהמבקש מנסה לזרות חול בעיני בית המשפט הנכבד, על ידי ציטוט חלקי של פסקי דין, ואף אזכור פסקי דין העוסקים בתחום משפטי שונה (בוררות), אשר גם אם ניתן ללמוד ממנו גזירה שווה, אין היא משרתת את המבקש, אלא להיפך.

56. המבקש מנסה להיבנות מההיגיון של ילך הטפל אחר העיקר, ומנסה להחיל את הכלל הקבוע בהסכם הסודיות על כל מערכת היחסים שבין הצדדים. אך ניסיונו המאולץ של המבקש להיבנות מהסכם הסודיות, ולטעון שכל עילות התביעה מבוססות עליו, אינו מגובה בעובדות. למעשה, רוצה המבקש שהעיקר ילך אחר הטפל.

57. המבקש מנסה להיבנות מפסק הדין בחוביץ, כדי לטעון שמקום בו קיימת תניית שיפוט זר, הסמכות הייחודית לדון בתביעה כולה תהא בהתאם לתניית השיפוט.¹⁸

58. המבקש אף מצטט חלק נכבד מתוך פסק הדין, אך הוא מדלג, בתוך הקטע המצוטט, על הקביעה, לפיה הכלל הוא שבדיני נזיקין, הדין החל יהא הדין במקום ביצוע העוולה. רק מקום נדיר בו הקשר בין מקום ביצוע העוולה לעוולה הוא מקרי, יחול הדין שלו הקשר ההדוק ביותר לעוולה (עמ' 8 לפסק הדין).¹⁹

59. המבקש אף מתעלם מכך, שנסיבות אותו מקרה, שבהן מצא בית המשפט לנכון להפעיל את תניית השיפוט הזר, שונות בתכלית מענייננו. באותו מקרה, תניית השיפוט הופיעה בכל ההסכמים שבין הצדדים, לרבות הסכם פתיחת חשבון, ייפוי כוח והסכם להסדרת השקעות (שהיווה את הבסיס לעילת התביעה). רק בנסיבות אלו, ראה בית המשפט לנכון לסטות מן ההלכה²⁰:

¹⁵ שם, סי' 25

¹⁶ שם, סי' 8.

¹⁷ שם, סי' 20.

¹⁸ סי' 66 לבקשה.

¹⁹ בשי"א (מח', ת"א) 16928/08, בנק הפועלים לימיטד, שוויץ נ' בחוביץ (פורסם בנבו, 30.5.2010), עמ' 8; וכן, ר' הסי' המאוזכר שם.

²⁰ שם, סי' 17.

60. "סבורני שיש להחיל על הסכסוך בין בנק שוויץ לבין המשיבה את הדין השוויוצרי. מסקנה זו מתחייבת לאור הוראת סעיף 7 להסכם, השבה ונשנית בכל יתר המסמכים שבין בנק שוויץ לבין המשיבה כמפורט לעיל."
61. המבקש, כדרכו, "שכח" להזכיר עובדה זו.

תניית שיפוט נוספת

62. המבקש מתעלם מתניית שיפוט נוספת: תניית השיפוט בין המשיב לבין טרוג'נס בע"מ, שדרכה הועסק בתחילה המבקש. תניית שיפוט זו מופיעה ב"מזכר הבנות" בין טרוג'נס לבין המשיב (נספח 2 לכה"ת) - מזכר שבניגוד להסכם הסודיות, אכן מעגן את עצם ההתקשרות בין הצדדים. תניית שיפוט זו מקנה סמכות ייחודית לבית משפט בת"א דווקא. בניגוד לתנייה שבהסכם הסודיות, המתייחסת להסכם הסודיות בלבד, התנייה במזכר ההבנות, מתייחסת ל"כל מקרה של סכסוך".
63. מזכר הבנות זה קובע: "...חברת טרוג'נס בע"מ מתחייבת: 4. להחתים על NDA (הסכם סודיות - הח"מ) כל עובד המשתתף בפרויקט".
64. מזכר ההבנות נערך בנובמבר 2008 והמבקש הוחתם על הסכם סודיות בדצמבר 2008 (נספח 4), עת התחיל לספק למשיב שירות, מכח היותו עובד טרוג'נס. משכך, המבקש הוחתם על הסכם הסודיות מכח מזכר הבנות זה.
65. כיצד, מכח מזכר הבנות שמעניק סמכות ייחודית לבימ"ש בת"א, הוחתם אדם על הסכם סודיות, המעניק סמכות ייחודית לבימ"ש באנגליה? ניתן לטעון שהתכוונו לבצע הבחנה, כאשר ביחס להסכם עם טרוג'נס עצמו, יתדיינו בת"א וביחס להסכמי הסודיות שנחתמו מכחו עם עובדים, יתדיינו באנגליה, אך אין בכך שום היגיון.
66. גם אבירם הלוי, מנהל טרוג'נס, שחתם על הסכם סודיות עם החברה בע"מ של המשיב (USG) מטעם טרוג'נס (באשר הטביע את חותמתה), עוד לפני היות מזכר ההבנות הנ"ל (באוקטובר 08, נספח 3), חתם על אותו הנוסח, כמו המבקש, לרבות אותה תניית שיפוט.
67. כאן אנו רואים שלכאורה גם סכסוכים עם טרוג'נס עצמה יידונו או בת"א או באנגליה. אך, מכיוון שהתנייה במזכר ההבנות היא, כזכור, גורפת לחלוטין ("כל מקרה של סכסוך"), הרי שהיא כוללת גם כל סכסוך שינבע מהסכם הסודיות, ומכאן שבכל סכסוך הקשור (גם) להסכם הסודיות, יש כאן התנגשות של תניות.
68. על כרחך אתה אומר שאין ניתן לדבר כלל על שום כוונה של הצדדים באשר לתניית השיפוט - לא לכאן ולא לכאן. ההסבר הפרוזאי לכך הוא שמזכר ההבנות נעשה בהתבסס על פורמאט אחיד של טרוג'נס ואילו הסכם הסודיות הוא הסכם סודיות סטנדרטי של USG. הצדדים לא טרחו ליישב בין תניות השיפוט הסותרות כי לא שתו לבם לסוגיא זו.

69. לכן, ככל שמדובר בסכסוך שאינו קשור להסכם הסודיות, חלה תניית השיפוט שבמזכר ההבנות, ללא כל סתירה להסכם הסודיות, ואילו, היכן שמדובר בסכסוך שלו נגיעה להסכם הסודיות, התניות מאיינות זו את זו ואין לייחס להן כל חשיבות.

70. אם אפשר, בכל זאת, להחיל על תניית שיפוט מסוימת את כל ההלכות שהביא הנתבע, כך שהכל ילדף אחריה, הרי שזאת תניית השיפוט בהסכם עם טרוג'נס, הקובעת את ת"א כמקום השפוט. זאת בשל היותה, כזכור, חלק מן ההסכם המסדיר את יחסי הצדדים ובשל גורפותה.

הפורום הנאות

71. ראשית, נדגיש ש"נטל ההוכחה, להוכיח כי קיים פורום זר, מוסמך, שהינו בעל מרב הזיקות הרלוונטיות לסכסוך, מוטל על כתפיו של הנתבע. אין מדובר בנטל ברמה של מאזן נוחות "רגיל", אלא על הטוען לפורום בלתי נאות לשכנע את בית המשפט בישראל כי המאזן נוטה בבירור ובמובהק אל עבר הפורום הזר. 'פסילת הפורום הלא נאות אינה מופעלת כדבר שבשגרה, היא מופעלת רק במקרים שבהם קיימת נחיתות משמעותית של פורום הדיון בהתייחס לפורום האלטרנטיבי'". [ראו ע"א 3299/06-

רוני יובינר נ' נטע-לי סקלאר ואח'. (26.4.2009).] ²¹.

72. המבקש רחוק מלהראות ש"המאזן נוטה בבירור ובמובהק אל עבר הפורום הזר"; ההיפך הוא הנכון. הוא עצמו אזרח ותושב ישראל ומרכז חייו כאן. בכל התקופה, נשוא התביעה, מרכז חייו היה בישראל.

73. יותר מזה: רוב עבודתו עבור המשיב בוצעה מישראל. באותו זמן העניק המבקש, מדי פעם, את שירותיו באנגליה - אך גם בגיברלטר ובארה"ב.

74. המבקש מנסה להטעות את ביהמ"ש הנכבד ביחס לעובדה זו. בס' 43 לבקשתו כתב: "השירותים שהעניק (לו) [למשיב] הנתבע הוענקו במסגרת ובקשר לפרוייקט שהתנהל באנגליה... השירותים האמורים ניתנו באנגליה בלבד" (ההדגשה במקור). לעומת זאת בתצהירו (ס' 3) נאמר: "'השירותים שהענקתי לו הוענקו במסגרת ובקשר לפרוייקט שהתנהל באנגליה" (ההדגשה במקור) ולא נאמר " השירותים האמורים ניתנו באנגליה בלבד".

75. יש הבדל משמעותי בין שירותים שהוענקו בקשר עם פרוייקט באנגליה, לבין שירותים שהוענקו באנגליה. שירותים בקשר עם פרוייקט באנגליה - במיוחד בתחום המחקר האינטרנטי - אפשר לספק מכל מקום בעולם, ואפילו מארצנו (שכך אכן היה, רוב

²¹ ת"א (חי) 23058-11-10, גוייס ס.פ.אי נ' אורות העמקים, ס' 24

- הזמן). העובדה שהמבקש לא העז לאמת בתצהירו את האמירה בבקשתו באשר למתן השירותים באנגליה אומרת דרשני.
76. מצינו שאף השירותים נשוא ההסכם לא ניתנו, במרבית הזמן, באנגליה, שלא לדבר על העתקת חיי המבקש לשם.
77. **חמור מכך: גם הטענה עליה העז המבקש להצהיר, כאילו דובר על פרויקט באנגליה, אינה אמת. דובר בפרויקט שהתייחס לפעילות בארה"ב. הפגישות בקשר לכך התקיימו, בין היתר, באנגליה.**
78. יתר על כן, מלמדנו המבקש עצמו (ועוד, לטענתו שאינה אמת, כנגד: "ניסיונותיו של התובע לטשטש עניין זה") ש"תביעה זו הוגשה מטעמים טקטיים, לצורך ובמסגרת סכסוך... בין סוריאנו (התובע דנא) ובין מעסיקתו הנוכחית של התובע, גב' רות פראסול" (סעי' 5 לבקשת הסילוק על הסף). גם בסעי' 80 נקבע ש"המחלוקת האמיתית" היא בין התובע לגב' פראסול.
79. התביעה דן עומדת על רגליה והיא אינה מהלך טקטי לקידום תביעה אחרת. אך צודק המבקש – והדבר ברור גם בכתב התביעה – שחלק נכבד מהתביעה הוא הנזקים שגרם הנתבע (המבקש) ליחסי התובע עם הגב' פראסול. מן הסתם היא עדה מרכזית.
80. והנה, אותה עדה כה חשובה לצורך בירור התביעה, מתגוררת כבר מ-2010 בארץ, תושבת קבע בארץ ובעלת דרכון ישראלי. היא חיה כאן עם ילדיה ולא עזבה את ישראל מאז. גם כשתבע אותה המשיב באנגליה, עת לא היה לו כל אינטרס להציגה כתושבת ישראל, אלא, אדרבא: היה לו אינטרס להציגה כתושבת אנגליה, הוא נוקב בהרצליה פיתוח, ישראל, ככתובת הנתבעת. מה לעשות שזה המצב (כאז כן עתה)?
81. בכתב תביעה, שהגיש מר ראס דליאון, בעלה לשעבר של הגב' פראסול, כנגד הגב' פראסול, בביהמ"ש לענייני משפחה בת"א, נאמר שהנ"ל גרו בארה"ב (ס' 3-1 לכתב התביעה האמור), עברו ב-2004 לגיברלטר (ס' 4) ואף שהו בספרד (ס' 7). ב-2006 קנתה הגב' פראסול בית בלונדון ובית בהרצליה פיתוח ושני הבתים שימשו את הנ"ל בביקוריהם בישראל ובאנגליה (ס' 8).
82. מר דליאון, נמצא תכופות בארץ, בעקבות ילדיו, המצויים כולם כאן, עם גרושתו, הגב' פראסול. גם הוא עתיד להיות עד חשוב.
83. גם מר אבירם הלוי, מנהל טרוג'נס בע"מ דאז, שהמבקש החל את מתן שירותיו למשיב כאחד מעובדיה, גר בארץ. מר הלוי היה מעורב בבירור ההתנהגות נשוא התביעה של המשיב וגם הוא צפוי להיות עד חשוב.
84. גם אבי לבנה, שהמבקש פנה אליו בניסיון להשתלב מחדש בעבודה אצל המשיב, ושהיה האדם העיקרי שהמשיב הטיל עליו לערוך ראיונות עם כל אנשי צוותו לשעבר של המשיב ולברר מי השמיץ את המשיב בפני הגב' פראסול, מתגורר בישראל. גם עד זה הינו חשוב.

85. הנה כי כן, המבקש עצמו והעדים מצויים בארץ. פשוט מגוחך לטעון, בנסיבות אלו,

שהפורום הנאות אינו בישראל.

86. והרי ברור כי לו היה המבקש נתבע באנגליה, היה טוען מיד כי הפורום הנאות הוא ישראל, שהרי הוא וכל העדים מצויים שם.

87. ברור כי כל מגמתו של המבקש הינה להתחמק מהליכי המשפט כליל, ולא להעבירם

למקום שהוא טוען כעת בחוסר תו"ל שהוא הפורום הנאות - אנגליה.

88. ודוק, חרף העובדה, שהמבקש טוען שהפורום הנאות הוא אנגליה, אין הוא מתייחס לכך שהוא עצמו תושב ישראל, ולכן - מבחינתו - הפורום הנוח ביותר הוא דווקא ישראל.

89. המבקש (בסעי' 82) מצטט מ"אבו-ג'חלה" (ע"א 2705/91, עמ' 7-576) "לא כל אימת שמדובר בנתבע או בתובע, שהוא תושב ישראל, יהיה הפורום הטבעי להתדיינות מצוי בישראל"²². משפט זה הובא ע"מ לדחות טענה, שעצם היותו של נתבע בעל זיקה משמעותית למדינה מסוימת הופך את אותה מדינה לפורום הנאות "ללא כל קשר למקום ביצוע המעשה, האפשרות לחייב עדים להופיע בבית המשפט או ההוצאות הכרוכות בכך"! טענה זו הועלתה ע"י התובע ע"מ לתבוע חברה שאינה פועלת בישראל, רק מכח היותה רשומה, באופן פורמאלי בלבד, בישראל. מובן שאין זה רלוונטי למקרה דנא, שבו כל נסיבה ונסיבה תומכת בהיות ישראל הפורום הנאות.

90. המבקש טוען, שהמשיב מסוגל להתדיין באנגליה, אך אינו מסביר כלל מדוע הוא עצמו אינו מסוגל להתדיין בישראל. משכך, ברי שבקשת הסילוק הינה שימוש לרעה בהליכי משפט.

91. בנוסף, מצויה לפנינו נסיבה ייחודית, התומכת באי-הוצאת הדיון מגבולות הארץ: הן המבקש והן עדים-שבכוח מרכזיים, הינם בוגרי מערכת הביטחון הישראלית, שכיחנו בתפקידים רגישים ונחשפו למידע ולשיטות עבודה סודיות. דיון לעיצומם של הדברים יתייחס למה שאמר המבקש לגבי פראסול, ביחס לכישוריו ולאופן עבודתו של המשיב, ויהיה כרוך בכניסה לעובי הקורה של שיטות עבודה. קיים אינטרס ישראלי מובהק שלא לאפשר זאת בחו"ל, ובמידת הצורך לקיים דיון בדלתיים סגורות בהתאם לס' 68(ב) לחוק בתי המשפט [נוסח משולב] התשמ"ד-1984.

הליך תלוי ועומד

²² למעשה, בפסק דין זה עצמו מצוטט הקטע דלעיל מת"א (י-ם) 1245/86 והמבקש גם אינו מדייק לגמרי בציטוט.

92. המבקש טוען שעצם קיומו של חוזה בין התובע לגב' פראסול עומד בספק (ס' 107 לבקשה ועוד).

93. כדרכו, ע"י אי-הצגת דברים כהווייתם, באמצעות חוסר פירוט של מה שאינו נוח לו, מנסה המבקש ליצור את הרושם המוטעה, כאילו עצם קיומה של איזושהי התקשרות בין התובע לגב' פראסול עומדת במחלוקת.

94. למעשה, אין שום מחלוקת לגבי קיומו של חוזה שהתובע הוא שהיה אחראי לבצעו

והגב' פראסול ומר דליאון - לשלם בעדו. טענתה היחידה של הגב' פראסול, לענין זה, היא שההתקשרות המשפטית הרשמית עם התובע - ע"מ להיקשר עימו הוא כבשר ודם ולקבל את שירותיו אישית - הייתה עם חברה שנוצרה על-ידו²³ (כלומר, כלי שלו להתקשרויות מסוימות). ע"פ הגב' פראסול, ההתקשרות עם התובע נעשתה, לבקשת התובע, באמצעות התקשרות עם חברה שרשם²⁴. הדברים מוסברים בס' 4 לכתב הגנה של הגב' פראסול, שאליו מפנה המבקש, אך הוא נמנע, כמובן, מלבחון אותם לגופם, שלא לדבר על ציטוטים, כפי שציטט מה (שחשב) שמשרת אותו.

95. גם אם אופן ההתקשרות הטכני-משפטי בין התובע לבין הגב' פראסול הינו בעל חשיבות לתביעות ההדדיות שביניהם (ואין אנו אומרים שכך הוא), הרי שביחס לתביעה דנא לית נפקא מינה. גם אם החוזה נקשר עם חברה בע"מ, שנוצרה ע"י התובע לצורך התקשרויותיו, ולא עם התובע עצמו, בתורת אישיות משפטית, התובע אישית הוא שהיה נהנה ממלוא הכספים שהיו אמורים להשתלם במסגרת החוזה (כפי שהוא מי שנהנה מהכספים ששולמו קודם לכן). לכן, כך או כך, בגרימתו להפרת חוזה זה גרם המבקש - למשיב אישית - ממש את אותם הנזקים. יוצא, בניגוד מוחלט לקביעת המבקש, שאין כל חשיבות ביחס לתביעה דנא לאשר ייפסק, לעניין זה, באנגליה.

96. לפי המבקש, הגב' פראסול טוענת, בס' 98 לתובענה שכנגד, ש"ככל שהיה חוזה כאמור, מי שהפר אותו היה מר סוריאנו" (ס' 107). עיון בס' זה ובכלל יעלה שאין שום טענה, לפיה דברים אלה נאמרים למעלה מן הצורך, "ככל שקיים חוזה", שקיומו מוכחש. לפיכך, גם פה, הטעה המבקש את ביהמ"ש הנכבד.

97. יתרה מכך, כפי שכותב המבקש בעצמו, טענות אלו נטענו במסמך המשמש, בצוותא חדא, ככתב הגנה וכתב תביעה שכנגד. הטענות שמצטט המבקש, הן חלק מן התביעה שכנגד (המתחילה מסעיף 78; הטענות המצוטטות בבקשה הן מס' 81 ואילך). והרי,

²³ "Westward", שהינה בשליטתו המוחלטת של התובע.

²⁴ "The Defendant and her husband Russ DeLeon, At the Claimant request, **contracted for his services through** Westward Management Limited... [which] owned by the Soriano's Trust. Prior to the 2008 Agreement being executed, the claimant represented that he wished for **his services** to be retained **through** an offshore company. Whilst **the Claimant was the individual responsible for providing the services contracted for, the contracting party was Westward and not the Claimant.**"

(ס' 4 לכתב ההגנה של הגב' פראסול; ראה גם ס' 18).

טענה חליפית יכולה להיות מגן ("אין חוזה ואם יש אז...") אך אינה יכולה להיות חרב. אי-אפשר לתבוע (אפילו באנגליה) בגין הפרתו של חוזה מוכחש, ככל שהוא בכל זאת קיים. אפשר לומר: "אין חוזה אבל ככל שיש חוזה לא אני הוא שהפרתיו" בכתב הגנה, אבל אי-אפשר לומר בכתב תביעה: "מוכחש קיומו של חוזה, אבל ככל שקיים כזה אני תובעת על-פיו."

98. למרבה האבסורד, במובאות, שהביא הנתבע מכתב התביעה שכנגד של הגב' פראסול, הגב' פראסול לא רק שאינה מכחישה קיום חוזה אלא - אדרבא: מתבססת על אותו החוזה ומאשימה את התובע בהפרתו! (בין היתר היא כותבת: **"the 2008 Agreement and 2008 Agreement extension²⁵ were breached"** (ס' 49 לכתב ההגנה; ההדגשה במקור).

99. התובע נתבע כנגד אישית - הוא ולא מלאך, הוא ולא שרף, הוא ולא חברה שבשליטתו - בהסתמך על חוזה זה. משכך, יוצא שגם אליבא דגב' פראסול הוא אישית שקשור בו.

100. מגוחכת גם טענת המבקש שהמשיב ביקש, כביכול, לעקוף את ההליך באנגליה (ס' 119 לבקשה) - הליך שהוא עצמו פתח בו. מוזר גם שדווקא המבקש שרוצה לטרפד התנהלות הליכים נגדו בכל פורום שהוא מייחס למשיב "פורום שופינג" (שם).

101. אשר לעניין **בולוס²⁶** - שם דובר על עו"ד שהסתיר מביהמ"ש הליך "מקביל, זהה לחלוטין". כאן אין מדובר בהסתרה (והלוא המבקש עצמו כותב: "שגם התובע עצמו התייחס בכתב התביעה להליכים המתנהלים באנגליה"²⁷) ובטח לא בהליך זהה לחלוטין. מעבר לזה, שם נדון עניינו של עו"ד, שהסתיר מביהמ"ש מידע מהותי בחוסר תו"ל. לא הייתה שם הכרעה בעצם העניין של הליך תלוי ועומד, כמו כאן. יותר מכך: השופט כותב שקיומו של הליך תלוי ועומד באותו עניין הוא שיקול חשוב שעל ביהמ"ש לשקול (ולכן, שהסתרתו היא עבירת משמעת) אך לא נקבע שקיומו של הליך שכזה מביא בהכרח לסילוק ההליך ה"חדש". ושוב: כל זאת כשמדובר בהליך "זהה לחלוטין", בעוד כאן עסקינן בנתבעים אחרים, בעילות אחרות ובסעדים אחרים:

²⁵ "The 2008 Agreement extension" מוגדר ע"י הגב' פראסול בכתב ההגנה שלה כך: "A further agreement was entered into between the Defendant and Westward (acting as the Claimant's corporate vehicle) in or about May 2009, which included' amongst other terms and conditions' the terms set out in the written Draft Agreement exhibited to the Particulars of Claim (i.e, the " Term sheet), by way of extension to the 2008 Agreement (the 2008 Agreement extension). (ס' 36 לכתב ההגנה של הגב' פראסול - נספח 4 לכתב ההגנה של הנתבע, עמ' 54 לכתב ההגנה של הנתבע). קרי: הגב' פראסול עצמה טוענת שהיה הסכם חדש, שהאריך את החוזה מ-2008. הסכם זה היה, לפי הגב' פראסול "continuation of the 2008 Agreement" (ס' 37 לכתב הגנתה), כאשר " The services under the 2008 Agreement extension included the services being performed under the 2008 Agreement. It was subject to the same terms and duties. (ס' 38). בהמשך מפורטים הסכומים שהיו אמורים להשתלם במסגרת ההסכם - עד למארס 2012! (ס' 40 ועוד).

²⁶ עמל"א (י-ם), 30991-05-10, **בולוס נ' לשכת עורכי הדין מחוז חיפה**; הציטוט המובא בהמשך הוא מעמ' 6 לפסק הדין.

²⁷ ס' 108 לבקשתו.

"הליך תלוי ועומד' מהווה, אפוא, עילה לעיכוב הליכים, הגם שעילה זו נתונה לשיקול דעתו של בית המשפט. מכאן, שידיעתו של בית משפט על קיומו של הליך תלוי ועומד באותו עניין היא רלבנטית ומהותית, באשר יש בכוחה להשפיע על החלטתו בהליך המונח על שולחנו; כאשר בעל-דין נמנע מלגלות לבית המשפט אודות דבר קיומו של הליך מקביל, זהה לחלוטין, התלוי ועומד בבית משפט אחר – בכך מונע הוא מבית המשפט נתון רלבנטי לשם קבלת ההחלטה הראויה והצודקת בהליך שלפניו.²⁸" - זהו, פשוט, "נתון רלוונטי, שאסור להסתיר.

102. כמה אירוני - וכמה מאפיין - שהמבקש בחר להסתמך דווקא על הליך שעניינו עו"ד שהסתיר עובדות מביהמ"ש, ולא הציג דברים כהווייתם ע"מ להטעותו - ושגם בפסק הדין הזה עצמו עשה המבקש שימוש מטעה כאמור!

פירוט רכיבי התביעה וצירוף מסמכים מהותיים

103. אשר לטענה שהמשיב הסתיר מביהמ"ש את תניית השיפוט (ס' 124 לבקשה): איך אפשר לטעון שהוא הסתיר, כאשר ההסכם, לרבות תניית הסודיות, מצורף לכתב התביעה, כנספח בלתי נפרד ממנו?²⁹! מאחר שתניית השיפוט אינה רלוונטית למקרה דנן, ומכל מקום שימוש בה ע"י המבקש הינו חוסר תו"ל, לא הייתה כל סיבה שהמשיב ישחית לגביה את מילותיו.

104. באשר להסתרתו, כביכול, של הליך תלוי ועומד באנגליה: המבקש סותר את עצמו בטוענו כן, שהרי, כפי שציטטנו, הוא עצמו כותב שהמשיב התייחס בכתב התביעה להליך זה.

105. אי צירוף מסמכים ע"פ ס' 75 לתקסד"א³⁰ (ס' 125-126) - אמנם נכון, היה על המשיב לצרף את החוזה שבינו לבין הגב' פראסול (ובצמוד לתגובה זו מוגשת בקשה לאפשר לו לעשות זאת כעת בצירוף החוזה עצמו) אך בבקשה לסילוק על הסף השאלה היא לא האם צירף או לא צירף את כל שהיה עליו לצרף, אלא האם קמה בכך עילת סילוק על הסף.

106. המבקש קובע חגיגית (ס' 126): "די בפגם מהותי זה בכדי לסלק את התביעה על הסף". ברם, למרות שבקשתו תופסת נפח רחב למדי וגדושה במובאות שונות, לקביעה זו לא מובא שום נימוק, שלא לדבר על תימוכין. לא בכדי.

107. עיון בפרק ח' לתקסד"א (ס' 101-100), העוסק בסילוק תביעה על הסף, מגלה שאי צירוף מסמכים כאמור אינו אחת מעילות הסילוק. גם ס' 75 עצמו אינו אומר זאת. גם המצב הפסיקטי אינו כזה (ויש לסמוך על המבקש שחיפש, ולו היה מוצא

²⁹ נספח 4 לכתב התביעה.

³⁰ תקנות סדר הדין האזרחי, התשמ"ד-1984.

באיזשהו אופן, ואף עם ציטוטים שהוצאו מהקשרם, בדל של אסמכתא להציגו כתומך בסילוק על הסף בנסיבות שכאלה היה מביאו): "הוא הדין גם לגבי הטענה בדבר אי צירוף מסמכים מהותיים, אשר אף היא אינה מצדיקה את סילוק התביעה על הסף במקרה דנן. נכון הוא, כי התביעה מבוססת, בין היתר, על טענה להפרת חוזה המכר אשר נכרת בין המבקשת לבין הרוכשת הראשונה של הדירה, ומכאן, שחוזה זה (לרבות המפרט הטכני של הדירה) הינו מסמך מהותי ששומה היה על המשיב לצרפו לכתב התביעה בהתאם לתקנה 75 לתקנות סדר הדין האזרחי. יחד עם זאת, נוכח העובדה, שבידי המבקשת פתוחה הדרך לבקש את גילוי של המסמך החסר במסגרת ההליכים המקדמיים, ונוכח טענת המשיב בתגובתו לבקשה, כי מסמך זה אינו בידי וכי הוא פועל להשיגו, הרי שלא מצאתי לנכון לסלק את התביעה על הסף על-יסוד נימוק זה בלבד."³¹

108. יודגש, עצם קיומו של חוזה שמכוחו המשיב סיפק שירותים לגב' פראסול והאחרונה שילמה לו (ולו באמצעות תשלום לחברה שהחזיק לצורך קבלת תשלומים אלה) תמורתם, משך מספר שנים, סכום קבוע שסוכם מראש, אינו מצוי בשום מחלוקת באף ערכאה, אלא, אדרבא, נאמר גם ע"י הגב' פראסול, אשר אף תובעת בעצמה מכח אותו החוזה (וטענתה, שהצד המתקשר רשמית הייתה חברה באמצעותה פעל התובע ולא התובע גופו, אינה משנה כהוא זה את שנקבע למעלה: קיומו של חוזה, שמכוחו המשיב סיפק שירותים והגב' פראסול שילמה אינו במחלוקת).

109. לפיכך, המסמך הכתוב עצמו כלל אינו מהותי להוכחת קיומו של החוזה שנטען שהנתבע גרם להפרתו. הקביעה³² (או, ליתר דיוק, מה שרוצים שיובן ממנה) כי: "סוריאנו [המשיב] לא צירף לכתב התביעה את החוזה הנטען (והמוכחש, ולו מחוסר ידיעה) בינו ובין גב' פראסול, או כל מסמך אחר שמעיד על קיומו של חוזה", היא מפגן של היתממות ולמעלה מכך. חוזה כתוב לא צורף, אך להפוך זאת למשהו שמעמיד בספק את עצם קיומו של חוזה, תוך שמוכחש - בחוסר נאמנות לאמת ולמרות שהמבקש יודע שקיים חוזה - קיומו של חוזה³³, הינו מעשה חסר תו"ל במובהק.

110. בנוסף, בתביעה עצמה יש לפרש רק טענות ולא ראיות: "תקנה 71 לתקנות סדר הדין האזרחי, קובעת, שעל כתב התביעה לפרש עובדות מהותיות בלבד ולא ראיות' ולכלול את הרצאת העובדות המהותיות בלבד, שבעל הדין מסתמך עליהן בתביעתו או בהגנתו, לפי הענין, אך לא את הראיות הבאות להוכיח אותן'. לפיכך,

³¹ תא (ת"א) 43379/05 תדהר נ' טננבוים.

³² בסי' 125 לבקשה.

³³ וכזכור, המבקש אינו מדקדק ואומר שיש חוזה אך שיש לברר האם התובע גופו הוא האישיית המשפטית הקשורה בו - עניין שגם איננו רלוונטי, כאמור, לעוללת המבקש - אלא מנסה ליצור רושם, שהוא מודע לכזבותו, שעצם קיומה של התקשרות מכוחה נתן התובע שירותים לגב' פראסול והשתלם על-ידה בתמורה, מצוי במחלוקת.

למרות תקנה 75 לתקנות, אין, בשלב זה, באי צירוף מסמכים נוספים, מעבר לאלה שצורפו לתביעה המצויה בתיק ומעבר לחו"ד המומחה, שצורפה לבקשה, כדי להכריע, לשבט, את גורל הבקשה.³⁴ (נאמר בהתייחס לבקשה לתיקון כתב טענות).

111. הפתרון הינו התרת הוספת החוזה בין המשיב לגב' פראסול, כאמור.³⁵

112. אשר לטענה בדבר אי פירוט הנזק: ראשית, בכתב התביעה מבוקשים 4 סעדים. רק האחרון מביניהם הוא פיצוי על הנזק. זהו גם הסעד היחיד שעניינו פיצוי כספי בכלל. קרי: גם אם הבקשה לסעד זה תימחק לחלוטין, התביעה בעינה עומדת. ממש כמו ביחס להסכם הסודיות: לוקחים חלק מן התביעה ומציגים אותו כאילו הוא כל התביעה כולה, שבנופלו תיפול התביעה.

113. לגופו של עניין: למרבה האירוניה, האסמכתא היחידה שהמבקש מביא לביסוס טענתו, כי אי פירוט נזק יש בו כדי להביא לסילוק על הסף,³⁶ היא פסק דין, המכריע בתביעה לגופה.

114. גם באותו פסק דין "פלוס" עצמו, עליו מסתמך המבקש, לא רק שהתביעה לא סולקה, כאמור, על הסף, אלא שהיא נתקבלה בחלקה ונפסק פיצוי בגין הנזק הלא ממוני.³⁷

³⁴ תא (חי) 1071-07 אסם הגליל מכון תערוכת של מושבי הגליל נ' סולבר חצור בע"מ, ס' 20.

³⁵ תא (ת"א) 1968-09 דריה תקשורת בע"מ נ' יוניסל פתרונות סולריום מתקדמים בע"מ, עמ' 5-6 לפסק הדין: "בבקשתם השנייה לסילוק התביעה על הסף, טוענים הנתבעים כי התובעות העלו בכתב התביעה טענות שונות... מבלי שצירפו את המסמכים המהותיים עליהם נסמך כתב התביעה, ומבלי להציג רקע עובדתי ברור.

ראשית, טוענים הנתבעים, כי על פי סעיף 15 לכתב התביעה, רכשה חברת דריה את כלל הפעילות של חברת בייס רקורדס, שהיא בעלת זכויות השיווק וההפצה של כלל היצירות המפורסות בכתב התביעה, אלא שהתובעות לא צירפו כל מסמך הנוגע להעברת הפעילות הנתענת וזאת בניגוד לאמור בסעיף 75 לתקנות סדר הדין האזרחי, התשמ"ד - 1984 (להלן: "תקנות סדר הדין האזרחי")...

מעבר לכך, טוענים הנתבעים, כי התובעות אינן עומדות בחובת הפירוט של עילת התרמית; הן לא צירפו לתביעה מסמכים מהותיים כדוגמת מסמכים המעידים על בעלותם בזכויות יוצרים, הסכם רכישת הפעילות של חברת בייס על ידי חברת דריה והחוזים עם מיוצגיהן של התובעות...

אני מסכים עם הנתבעים בכך שחלק מהטענות המהותיות בכתב התביעה אינן ברורות ואינן מגובות במסמכים רלוונטיים, ולאור זאת, בשלב זה, קשה להתרשם באמיתותן. על פני הדברים, אי בהירות זו גורעת ממשקל טענות התביעה, ומאפשרת את היתכנותן של מסקנותיהם האמורות של הנתבעים.

עם זאת, לאור טיבן העובדתי של הטענות בתביעה, והצורך בבירור ראייתי מעמיק שלהן בהמשך ההליך, ובהתחשב במגמת הפסיקה שלא להורות על סילוק התביעה על הסף במקרים מעין אלה, איני רואה לנכון לעשות כן כעת.

מובן, כי השאלות העובדתיות עליהן הצביעו הנתבעים, עשויות להקשות על הוכחת עמדת התובעות במסגרת שלב ההוכחות, אלא שלטעמי, לא די בכך בכדי לסלק תביעה על הסף. "

³⁶ תא (ת"א) 1701/94, פלוס ה' חלוץ; ההדגשות בקטעים שציטט המבקש הם משלו - אע"פ שזה לא צוין.

115. כך גם בענין **טאובה**,³⁸ שפסק דין פלוס מפנה אליו, מדובר בדיון שנערך לגופו של עניין (ועוד בשלב הערעור!).³⁹

116. גם בעניין **ניסנקורן**⁴⁰ (שגם אליו מפנה פסק דין פלוס) - כמו בעניין פלוס עצמו - דובר בתביעה שאע"פ שכשל התובע להוכיח במסגרתה את נזקיו הממוניים, היא נדונה לגופה, ולא זו בלבד, אלא שנפסקו בה פיצויים לתובע בגין נזק לא ממוני.

אי גילוי עילת תביעה

117. אין מחלוקת שהדין הזר הוא עובדה שיש להוכיחה.

118. אך יש להוכיחה, כאמור במובאה שראה המבקש עצמו להביא ואף להדגיש: "**ככל שהתובע מבקש להשתית עליו את תביעתו**".⁴¹

119. והנה, **המשיב לא השתית כלל וכלל את תביעתו על הדין הזר. תביעתו נסמכת כולה על הדין הישראלי.**

120. כותב המבקש: "בענייננו, כאמור, בלב התביעה עומד ההסכם בין הצדדים, וממילא אין חולק שהדין החל הינו הדין האנגלי, בהתאם לקביעה המפורשת שבהסכם" - "ממילא אין חולק!" **והלוא על זאת כל המחלוקת!**

121. **מובן, שאם לא חלה בעניין דנן תניית השיפוט הזר, הדבר נכון לא רק למקום הדין אלא אף לתוכן הדין. השתרעות המחלוקת היא על עצם חלות התנייה כמכלול.** שום

³⁷ אגב, בניגוד לאמור בסי' 129 לבקשה, הציטוט לקוח מסי' 5-4 לפה"ד ולא מסי' 7-6 לו. כפי שניתן לראות בהתנהגות הנתבע בכתב הגנתו, שחשפנו בכתב התשובה, לו הייתה טעות כזאת קורית לתובע הנתבע פשוט היה כותב כאן (ולא בה"ש) שהציטוט, שמתיימר להיות מסי' 7-6 לפה"ד, אינו קיים שם.
³⁸ ע"א 596/76, **בישור נ' טאובה**.

³⁹ בפסק דין זה, שעניינו מקרקעין, לא נפסקו פיצויים למשיבות בערעור על יסוד טענתם לשימוש במקרקעין, באשר לא נאמר כלל מהו הדין המקנה להן פיצויים בשל כך. **למעלה מן הצורך**, הניח כבי' השופט חיים כהן שייתכן לתובע בגין הסגת גבול - אלא שתביעה כזאת דורשת נזק ממון. **עוד למעלה מן הצורך**, אמר שגם לו יניח נזק ממון - הרי שלא פורט. כלומר, ענייננו, בתביעה שנדונה לגופה בשני גלגולים ושאי פסיקת פיצויים בה הסתמכה על אי פירוט רק למעלה מן הצורך דלמעלה מן הצורך.

⁴⁰ תא (ת"א) 1714/97 ד"ר ניסנקורן אברהם נ' וילדר אירית.

⁴¹ סי' 133 לבקשה שמצוטט בו מ רע"א 3924/01 Hess Form Licht Company נ' הנדסת חשמל כללית

צד לא טען להבחנה - כאשר אף אם מקום השיפוט ייקבע שלא בהתאם לתנייה, עדיין תפרוש התנייה את מצודתה על תוכן הדין.

122. גם אם נניח שיש להוכיח את הדין הזר, הרי שהיעדר הוכחה כזאת הינה, לכל היותר, עילה להורות לתובע לתקן את תביעתו אך לא לסלק את התביעה.

123. בעניין Hess עצמו, המצוטט ע"י המבקש⁴² דובר על בקשה לסילוק על הסף, כיוון שהתובע לא פירט את הדין הזר (שהוא ביקש להשתית עליו את תביעתו). הבקשה נדחתה, תוך שהצדדים נדרשו להוכיח את הדין הזר. בערעור הושארה על כנה ההחלטה שלא לסלק את התביעה, תוך שנקבע שנטל הוכחת הדין הזר הוא על התובע ולא על שני הצדדים. זהו הדבק הדברים שאופף את הציטוט שהביא המבקש. אלה המשפטים המקדימים את המשפטים שציטט המבקש: " בית-המשפט המחוזי החליט, כאמור, כי אין מקום לסילוק התביעה על הסף אך מחמת שלא הועלו בכתב-התביעה שהגישה המשיבה טענות ביחס לתוכן הדין הגרמני, שלגביו נקבע כי הוא הדין החל על הסכסוך החוזי שבין המשיבה לבין Hess. החלטה זו בדין יסודה, שכן, מדובר בפגם הניתן לתיקון מבלי שיהיה בכך כדי לקפח את המבקשות. ברם, אין לקבל את קביעת בית-המשפט המחוזי כי על שני הצדדים מוטל במקביל להוכיח את תוכן הדין הגרמני."⁴³.

124. סילוק תביעה ייעשה לעתים נדירות, כאשר אין אפשרות "להציל" את התביעה: "אין מוחקים תביעה בשל חוסר עילה, אלא אם כן ברור הדבר על פניה, ואף בהנחה שכל האמור בה אכן יוכח, כי דינה לכישלון. אך כל עוד קיים סיכוי על-פי כתבי הטענות, ולוא אך קלוש, כי התובע יזכה בתביעתו, אין למחוק אותה"⁴⁴.

⁴² בס' 133 לבקשה.

⁴³ רע"א 3924/01 Hess Form Licht Company נ' הנדסת חשמל כללית בע"מ.

⁴⁴ ע"א 109/84, ורבר נ' אורדו, ס' 3; וכן: "כידוע, סילוק תביעה על הסף מפאת העדר עילה הוא צעד

דרסטי אשר יינקט במקרים חריגים, בהם עולה בבירור מכתב התביעה, כי לא קיימת עילת תביעה.

בהקשר דברים זה, קבע כב' השופט דנציגר בבע"מ 8329/10 פלוני נ' פלונית (16/12/10):

"...אציין כי סילוק על הסף של תביעה מהווה צעד דרסטי בו ינקוט בית המשפט במשורה [ראו למשל: רע"א 8862/08 צין טורס חרשה נ' אהרוני (1.12.2008)]. במקרה זה נשענות טענות המבקש על מסמכים אשר לא צורפו לכתב התביעה. העובדה כי יש צורך להישען על מסמכים כאמור מלמדת כי אין לסלק על הסף את התביעה מחמת העדר עילה: "הכלל הוא, שהעדר עילה צריך להתגלות על פני כתב התביעה עצמו מקריאת המסמך וללא חקירה ודרישה בעובדות. די בכך שקיימת אפשרות, אפילו קלושה, שעל-פי העובדות, המהוות את עילת התביעה, יזכה התובע בסעד שהוא מבקש, כדי שהתביעה לא תמחק באיבה" [ראו: ע"א 35/83 חסין נ' פלדמן, פסק דין לז' (4) 721, 724 (1983), וכן השוו: רע"א 1383/07 חברת שמעון צרפתי בע"מ נ' שתולים מושב עובדים להתיישבות שיתופית בע"מ, פסקה 19 לפסק הדין; משה קשת הזכויות הדיוניות וסדר הדין במשפט האזרחי-הלכה למעשה, כרך א' 645-646 (מהדורה 15, 2007)]."

באופן דומה, קבעה כב' השופטת נחמה נצר בת"א (מחוזי באר שבע) 3115-09 זרובבלי נ' עלומים, קבוצת בני עקיבא להתיישבות חקלאית (8/12/10), כי הגישה השיפוטית שלפיה אין לסלק תובענות על הסף מבוססת על הצורך ליתן לתובע את יומו בבית המשפט, שעה שחסימת דרכו לערכאות שיפוטיות היא

125. כותב המבקש שבקשתו נסמכת לחלופין על הדין הישראלי. כל בקשת סילוק בישראל - גם אם הטענה המבוטאת בה היא, שיש לדון לגופו של עניין ע"פ דין זר - צריכה להסתמך על הדין הישראלי (ולא לחלופין).

עיכוב ההליכים

מוסכם כי לביהמ"ש שיקול דעת לעכב הליך מסוים עד לבידור של הליך אחר, במקרה של תלות בין תוצאת ההליך הראשון, לבין ההכרעה בהליך ששוקלים לעכב.

126. ברם, להליך בישראל, כנגד המבקש, אין תלות בהליך באנגליה, כנגד הגב' פראסול.

127. לגבי גרם הפרת החוזה - משהוברר שהשאלה בדבר עצם קיומו של חוזה בין המשיב⁴⁵ לגב' פראסול לאו שאלה היא לענייננו, ברור שלפנינו הליכים עצמאיים, שאין בהם לעכב זה את זה.

128. גם אם יוכרע שהפרת החוזה על-ידי הגב' פראסול הייתה מוצדקת, עדיין עומדת בעינה העובדה שהמבקש הוא שגרם להפרת חוזה זו, ובכך הזיק למשיב. לשון אחר: בעוד שבאנגליה השאלה היא מוצדקות הפרת החוזה ע"י הגב' פראסול (בהגנתה) לאור טיב שירותיו של המשיב ומצג השווא שהציג, כביכול, המשיב, על הנזקים שלכאורה גרם (בתביעה שכנגד), הרי שבתביעה דכאן השאלה היא עצם גרימתו של המבקש להפרת החוזה ונזקיה.

129. יתרה מכך, גרם הפרת החוזה היא רק אחת העילות בגינן תובע המבקש. ישנו גם הסכם הסודיות. הלוא, ברגע שנהג המבקש בניגוד להסכם הסודיות, הוא הפר חוזה, גם אם לא גרם בכך להפרת חוזה של צד ג'. כידוע, אפשר לתבוע בגין הפרת חוזה אפילו מקום שלא הביא הדבר לגרם הפרת חוזה. אפילו בדין האנגלי.

130. גם הוצאת דיבה בפני הגב' פראסול קיימת כשלעצמה, בלי קשר למה שעשתה הגב' פראסול בעקבות לעז זה, והשאלה האם מה שעשתה היה מוצדק, וכל החלטה בעניין זה יכולה להתיישב עם כל החלטה באנגליה.

131. מעבר לכל זה, המבקש נתבע גם בגין הוצאת לשון הרע בפני אנשים נוספים לגב' פראסול. משכך, אפילו יוכרע - כאן ו/או באנגליה - שכל טענותיו של המשיב

בגדר פגיעה בזכות חוקתית. חשש מפגיעה זו, הביא את בתי המשפט, כעניין שבמדיניות, שלא לחסום את זכות הגישה לערכאות, אלא אם כן מדובר בהליך סרק, שכל מטרתו היא הטרדת בעל הדין שכנגד. " (עד כאן הציטוט) (תא (ת"א) 1968/09, דריה נ' יוניסל; עמ' 2-3 לפסק הדין)

⁴⁵ ולו באמצעות חברה בע"מ הקשורה אליו; גם אם יש לעניין החברה חשיבות לעניין ההליך באנגליה אין לזה חשיבות לעניין עצם קיומו של חוזה, גרם הפרתו והנזקים שנגרמו למשיב כתוצאה מכך - עילות ההליך בישראל - והדבר רק ממחיש את חוסר התלות בין ההליכים.

הקשורות ליחסיו עם הגב פראסול ולהשפעת המבקש על יחסים אלה לא היו ולא נבראו, עדיין לא תאווין בכך תביעתו כנגד המבקש. ברור שאין שום סיבה לעכב בחינה של הוצאת דיבה בפני אנשים אחרים מהגב' פראסול, שעניינם כלל אינו רלוונטי להליך באנגליה, בשל ההליך באנגליה.

132. מכיוון שאין להוצאת לשון הרע בפני הגב' פראוסל - וכמובן שבפני אחרים - כל קשר גם להסכם הסודיות, הרי שגם על-בסיס הסכם הסודיות אין לסלק את התביעה על הסף. מכיוון שגם הגב' פראסול וגם האחרים, שבפניהם הוציא הנתבע את דיבת התובע, מתגוררים בארץ הדבר ממוטט גם את טענת הפורום הנאות.

סוף דבר

133. מדובר בבקשת סילוק על הסף, שהינה מפגן קיצוני של חוסר תום לב וניסיון להטעות את כב' ביהמ"ש.

134. ביהמ"ש מתבקש לדחות את הבקשה ולחייב את המבקש בהוצאות לדוגמא.

גיל גרוסמן, עו"ד

אילן בומבך, עו"ד

ב"כ המשיב